

Въ това време батйо му, бащата на бебенцето, които бѣ ходилъ нѣкжде по работа, се завърна сияющъ отъ радостъ, засмѣнъ до уши. Смѣятъ и радватъ се всички: внуче за едни, братовчедче за други, мило синче за трети.

Стана нѣкакво съвѣщание. Реши се да се купи отъ аптеката лай-кучка.

— Защо? — пита Борисъ.

— На малко бебе най-първо се дава чай отъ лай-кучка. Жребие то падна на Бориса да иде на аптеката и да купи бебешкия чай.

Борисъ други пжтъ много неохотно отиваше да купи нѣщо за дома. Този пжтъ той не се съпротиви. Получи пари, остави си оржжията и тръгна.

— Всичко хубаво, мърмореше си той, ама тия две плесници! Чудно нѣщо вмѣсто първа милувка — две плесници.

„За добро“ било, каза бабата.

— Деньтъ бѣше недѣля. Подиръ обѣдъ при бебето дойдоха жени и момичета. Тѣ чупѣха и раздаваха прѣсна бѣла медена погача. Дадоха и Борису. Той захапа медения кжсъ и рече:

— Питката е сладка, ама дветѣ плесници!...

